

Джек Лондон

Шегобийците от Ню Гибън

I

– Почти ме е страх да ви заведа на Ню Гибън – каза Дейвид Грийф. – Едва когато вие и англичаните ми дадохте свобода на действие и оставихте острова на мира, успяхме да постигнем някакви резултати.

Валенщайн, германският правителствен комисар от Бугенвил, си наля уиски със сода и се усмихна.

– Ние ви сваляме шапка, господин Грийф – заговори той на безупречен английски. – Това, което сте направили на този дяволски остров, е цяло чудо. И ние ще продължим да не се месим. Той си е дяволски остров, а старият Кохо е най-големият главен дявол от всичките тях. Никога нямаше да можем да го накараме да се подчини. Той е лъжец и не е глупав. Той е чернокож Наполеон, Талейран, който събира човешки глави и яде човешко месо. Спомням си, преди шест години, когато отидох там с английски кръстосвач. Черните бяха офейкали в гъсталаците, разбира се. Но намерихме неколцина, които не могли да избягат. Една от тях беше последната му жена. Бяха я обесили за едната ръка на припек за две денонощия. Ние я свалихме, но въпреки това тя умря. А приковани с колове в течаща вода намерихме три други жени. Всичките им кости бяха строшени, а ставите смазани. Смята се, че такава подготовка ги прави крехки за ядене. Бяха още живи. Жизнеспособността им е изумителна. Една от тях, най-старата, изтрая почти десет дена. Да, това бе образец на предпочитаните от Кохо ястия. Нищо чудно, че е див зляр. Как изобщо сте го укротили, за нас остава неразрешима загадка.

– Не бих го нарекъл точно укротен – отговори Грийф. – Макар и да идва от време на време мирничък и послушен.

– Това е повече, отколкото ние постигнахме с нашите кръстосвачи. Нито германците са го виждали някога, нито пък англичаните. Вие сте първият.

Не, пръв е бил Мактавиш – възрази Грийф.

– А, да, спомням си го: дребничкият, съсухрен шотландец. – Валенщайн отпи от уискито си. – Наричат го „Умиротворителят“, нали?

Грийф кимна.

– И разправят, че заплатата, която получава от вас, е по-голяма от моята или на английския комисар, а?

– Боя се, че е така – призна Грийф. – И без да се обиждате, наистина я заслужава. Той обикновено остава там, където има метеж. Той е

магьосник. Той е този, който закрепил позициите ми на Ню Гибън. Сега е на Малаита, разработва за мен плантация.

– Първата ли?

– На Малаита няма дори и станция, търговски пост. Вербувачите на работници все още слагат покрив на лодките си и както едно време, бодлива тел на релинга. Ето я и плантацията. След половин час ще сме там. – Той подаде бинокъла на госта си. – Вляво от бунгалото се виждат навесите за лодки. Отвъд са бараките. А вдясно са сушилните за копра. Вече сушим доста много. Старият Кохо се е цивилизовал достатъчно, за да кара поданиците си да донасят орехите. Ей го устието на потока, където сте намерили трите жени, сложени за омекоотяване.

– „Уъндър“ се насочи право към котвеното място. Яхтата се издигаше и спускаше по люшкаташе я гладки като огледало вълни, разкъсани тук-там от браздички зад кърмата. Настъпваше краят на мусоните и въздухът бе тежък и лепкав от тропическата влага, небето бе претрупан оловен хаос от безформени облаци. Те забулваха на върволици скалистия остров и се заплитаха във венци, подгонени от бурните пориви на вятъра, а през тях мрачно надзъртаха крайморските носове и върхове от вътрешността. На един чукар знойно пламтеше косо падащ слънчев лъч, на друг, по-малко от миля по-нататък, беснееше щорм и се изсипваше яростно пороен дъжд.

Това беше влажният, плодороден, див остров Ню Гибън, разположен на петдесет мили откъм подветрената страна на Шоазбол. Географски той принадлежеше към Соломоновите острови. Политически демаркационната линия на германското и английското влияние го разполовяваше, което налагаше съвместния контрол на двамата правителствени комисари. В случая с Ню Гибън този контрол съществуваше само във вида в колониалните администрации на двете части. Всъщност нямаше изобщо никакъв контрол, то пък някога бе имало. Ловците на трепанги едно не са го отминавали. Търговците на сандалово дърво, след твърде неприятни случки, се бяха отказали от него. Роботърговците не бяха сполучили да вербуват нито един работник от острова и след като на шхуната „Дорсет“ намериха избити всичките моряци, го бяха оставили на мира. След време едно малко дружество се опита да разработи плантация за кокосови орехи, но я изостави, след като няколко управители и доста от наетите работници забиха главите си. Германски и английски кръстосвачи не можах да накарат диваците да се вслушат в гласа на здравия разум. Четири пъти мисионерски дружества се бяха опитвали да завоюват острова, но и четирите пъти бяха отблъснати, кога от болести,

кога от кланета. Последвали пак кръстосвачи, пак усмирителни експедиции и всичките останали безплодни. Човекоядците винаги се бяха отегляли в горите и се бяха присмивали на свирещите снаряди. След замиването на бойните кораби, не е имало нищо по-лесно наново да издигнат колиби от клони на мястото на изгорените и да иззидат наново пещите.

Ню Гибън беше голям остров, цели сто и петдесет мили дълъг и наполовината на това широк. Наветрената му страна беше скалиста и нарязана, без котвени места и заливчета, и беше населен с десетки воюващи помежду си племена, поне така е било преди Кохо да се издигне като Камехамаха и със силата на оръжието и значителна държавническа дарба да спои трайно племената в конфедерация. Политиката му да не допуска общуване с белите е била във висша степен правилна, доколкото се отнасяше до оцеляването на неговите поданици; а след Посещението на последния кръстосвач той беше правил каквото си иска, докато Дейвид Грийф и Мактавиш Умиротворителя не бяха слезли на безлюдния бряг, където навремето са били построени германските бунгало и бараки и разните сгради на английската мисия.

Последвали войни, лъжлив мир и пак войни. Съсухреният дребен шотландец умееше да създава спречквания също както и да ги изглажда, и понеже не се задоволяваше да владее крайбрежието, беше докарал туземци от Малаита и беше нахълтал по пътеките на дивите прасета във вътрешността на гъсталаците. Той опожаряваше села, докато на Кохо му дойде до гуша да ги възстановява, а когато взе в плен и сина на Кохо, принуди стария вожд да дойде да преговаря. Именно тогава Мактавиш установи съотношението в размяната на главите. Срещу всяка глава на свой човек той обеща да взема по десет глави от племето на Кохо. След като Кохо се убеди, че шотландецът е човек, който държи на думата си, за първи път настъпи истински мир. Междувременно Мактавиш беше построил бунгалото и бараките, бе разчистил горските гъстаци по крайбрежието и бе засадил плантацията. Подир това беше поел нататък, да оправя размириците на Тасмановия атол, където бе избухнал мор от черна шарка и магьосниците го бяха приписали на плантацията на Грийф. Веднъж, една година по-късно, пак го бяха повикали да оправя работите на Ню Гибън и Кохо, след като плати наложената му глоба от двеста хиляди кокосови ореха, реши, че е по-евтино да спазва мира и да продава орехите. Пък и младежкия му плам бе вече попрегорял. Той остаряваше и куцаше с единия си крак, защото прасецът му бе прострелян с пушка.

II

– Познавах един тип в Хавай – каза Грийф, – управител на плантация за захарна тръстика, който си служеше с чук и голям пирон.

Те седяха на широката веранда на бунгалото и наблюдаваха как Уърт лекува болните работници. Бяха туземци от Ню Джорджия и този с болния зъб беше оставен последен. Уърт тъкмо се беше провалил в първия си опит. Той избърса потта от челото с едната си ръка и размахаше клещите с другата.

– И е счупил не една челюст – заяви той намръщено.

Грийф поклати глава. Валенщайн се усмихна и повдигна вежди.

– Поне твърдеше, че не е чупил – възрази Грийф. – Нещо повече: уверяваше, че винаги успява още при първия опит.

– Виждал съм да го правят, когато бях втори домошниккапитан на кораб за лимонов сок – обади се капитан Уорд. – Началството използваше чук за калафатене и стоманена свая. И вадеше зъбите с първия удар: чиста работа!

– Аз предпочитам клещите – промърмори мрачно Уърт и вкара инструмента в устата на чернокожия. Когато взе да дърпа, работникът застана и подскочи. – Я ми помогнете и го дръжте да не скача – помоли управителят на плантацията.

Грийф и Валенщайн хванаха черния от двете страни и го натиснаха. Той от своя страна се сборичка с тях и стисна клещите със зъби. И всички се заклатиха напред и назад. Такова напрежение в задушливия зной ги накара да се изпотят. Черният се изпоти също, но това беше изпотяване от раздиращата го болка. Столът, на който седеше, се прекатури. Капитан Уорд спря, както си наливаше уиски И им подвикна, за да ги окуражи. Уърт се замоли на асистентите си да не пускат пациента, а сам продължи да извива зъба, докато той не изпращя, и тогава се помъчи направо да го издърпа.

И никой от тях не забеляза дребния чернокож, Който с куцукане се изкачи по стъпалата и спря да ги погледа. Кохо беше консерватор. Дедите му преди него не бяха носили дрехи, не носеше и той, нямаше дори и метната през рамото връв. Многого Заразни дупки в носа, устните и ушите говореха за това, че слабостта му към разкрасяване отдавна бе угаснала. Дупките в долния край на ушите му бяха скъсани, но за размерите им свидетелстваха висналите ивици изсъхнала плът, които

стигаха до раменете. Сега той държеше само на удобството и в една от по-малките дупки в дясното си ухо носеше къса глинена лула. През кръста бе препасан с евтин колан и между изкуствената кожа и собствената му кожа бе затъкнато голо острие на дълъг нож. На колана висеше бамбукова кутийка за бетел вар. В ръка държеше едрокалибърна пушка шнайдер с къса цев. Беше неопикуемо мръсен, тук-там Обезобразен от зараснали рани; най-грозен бе белегът, оставен от куршума, който бе отнесъл половината от левия му прасец. Хлътнолите навътре уст

ни подсказваха, че са му останали вече твърде малко зъби. Лицето и тялото му бяха изпосталели и сбръчкани, обаче черните, подобни на мъниста очи, малки и разположени близо едно до друго, бяха много будни; но неспокойни и злобни, те приличаха повече на маймунски, отколкото на човешки.

Той наблюдаваше и се хилеше като някоя хитра маймуна. Удоволствието, доставено му от страданието на пациента, бе неподправено, понеже светът, в който живееше, беше свят на болки. Беше изтърпял своя дял и причинил на другите много повече. Когато зъбът се отдели от тясното си гнездо в челюстта и клещите застъргаха по другите зъби и изскочиха от устата с късаш нервите звук, очите на стария Кохо направо заблестяха и той загледа с ликуване нещастния чернокож, рухнал на пода на верандата с ужасен стон и стиснал главата си с двете ръце.

– Струва ми се, че ще припадне – каза Грийф и се наведе над жертвата. – Капитан Уорд, дайте му, моля ви се, чаша уиски. А няма да е зле да пийнете и вие, Уърт: разтреперили сте се като лист.

– Май и аз бих пил – обади се Валенщайн, който бършеше потта от лицето си. Очите му доловиха сянката на Кохо върху пода и я проследиха до самия престарял вожд. – Хей, тоя пък кой е?

– Здравей, Кохо! – поздрави приветливо Грийф, но, разбира се, не му протегна ръка.

Това беше едно от многото табута, отредени на Кохо от магьосниците, когато се бе родил: неговата плът никога да не допре плътта на бял човек. Уърт и Уорд, капитанът на „Уъндър“, поздравиха Кохо, но Уърт се навъси, когато видя пушката, защото едно от неговите табута пък беше никой туземец, дошъл в плантацията, да не носи оръжие. Пушките имаха неприятния обичай да гръмват от хълбок при подобни обстоятелства. Управителят плесна с ръце и веднага дотича черен домашен слуга, доведен от Сан Кристобал. По знак на Уърт той взе пушката от госта и я занесе вътре в бунгалото.

– Кохо – заговори Грийф на разваления английски на туземците, за

да представи германския комисар, – това човек господар, него в Бугенвил .. аз казва, него голям господар много.

Кохо, подсетил се за посещенията на разни германски кръстосвачи, се усмихна с пламъче на неясни спомени в очите.

– Не се ръкувайте с него, Валенщайн – предупреди Грийф. – Табу, нали разбирате. – След това се обърна пак към Кохо: – Аз казва тебе, ти пак събра много тлъстини. Време вече тебе ожениш се за нова Мери, а?

– Мене много стар човек – отговори Кохо и уморено поклати глава. – Мене не харесва вече него Мери. Мене не харесва яде тях, кай-кай. Близо мене съвсем умре. – Крадешком той отпрати многозначителен поглед към Уърт, който беше отметнал глава и вдигнал до устата висока чаша. – Мене обича него ром. Грийф поклати глава:

– Него табу черен човек.

– Него черен човек не табу – възрази Кохо и кймна към стенещия работник.

Него човек болен – обясни Грийф. Мене човек болен. Тебе човек голям лъжец – засмя се Грийф. – табу, всичко време табу. Сега, Кохо, ние има говори него човек, заедно него голям човек господар. И той, Валенщайн и старият вожд седнаха на верандата да обсъждат държавни дела. Кохо бе Похвален за спазване на мира, а той с много извинения за старческата си немощ се закълна да го Опазва занапред и завинаги. След това разискаха въпроса за разработване на германска плантация двадесет мили по-нататък по брега. Земята, разбира се, щяха да купят от Кохо и цената бе установена в тютюн, ножове, мъниста, лули, бравички, и мидени пари – всичко освен спиртни напитки. Докато се водеше разговорът, Кохо понадзърташе през прозореца и наблюдаваше как Уърт Обърква разни лекарства и оставя шишетата обратно на рафтчето на аптечката. Видя също как управителят завърши работата и си сипа чаша уиски. Кохо грижливо си взе бележка за бутилката. Но макар и да се забави цял час след като приключиха разговорите, не се случи нито за миг в стаята да Има никой. Когато Грийф и Уърт седнаха да говорят по работа, Кохо се отказа.

– Мене отиде него шхуната – заяви той, обърна и закуцука навън.

– Ех, как западат могъщите – изсмя се Грийф. – Само като си помисля, че тая развалина е бил Кохо, най-свирепият и кръвожаден убиец на Соломоновите острови, който през целия си живот не е зачитал две от най-великите световни сили... А сега отива на шхуната и ще се мъчи да изпроси от Денби чаша уиски.

III

Търговският агент на „Уъндър“ за последен път в живота си изигра номер на туземец. Той беше в каюткомпанията и проверяваше списъка на стоките, които се откарваха с велботите на брега, когато Кохо с кучу-кане слезе по трапа и седна срещу него на масата.

– Мене близо съвсем умре – изля тежката си мъка старият вожд. – Мене не обича вече него Мери. Мене не иска вече него кай-кай. Мене вече много болен човек. Мене скоро свърши. – Настъпи продължително мълчание, по време на което по лицето му се изписа неизразима загриженост за стомаха, който той потупа плахо, сякаш искаше да подскаже, че го боли. – Корем него мене много болен. – Последва ново замълчаване, което подканваше Денби да направи някаква забележка. То завърши с дълга, тягостна въздишка. – Мене обича него ром.

Денби безсърдечно се изсмя. Старият човекоядец и преди се бе мъчил да изпроси нещо за пиене, ала най-строгото табу, наложено от Грийф и Мактавиш, беше забраната на алкохол за туземците от Ню Гибън.

Бедата беше там, че Кохо бе придобил вкус към него. На младини беше изпитал насладата от пианството, когато бе изклял всичко живо на шхуната „Дорсет“, но за зла врага, беше я изпитал заедно с всичките си съплеменници и запасите им не изтряяха много дълго. После, когато беше повел голите си воини да разгромят германската плантация, беше постъпил по-умно и бе присвоил всичките питиета само за себе си. Резултатът бе едно безразборно пианство, като се започне от бира, подправена с хинин, та до абсент и кайсиево бренди. Пианството продължи с месеци и разпали у него жажда, която

щеше да го преследва, докато умре. Предразположен към алкохола, както всички диваци, цялата му снага ламтеше за него. Той копнееше за това изкъпване, за усещането, че някакви личинки са плъзнали топло и сладостно в мозъка му, от което му даваше хубаво и радостно и го обземаше безкраен възторг. А в безсъдържателната му старост, когато войните и пиришествата го изморяваха, а едновременните вражди бяха прегорели, той жадуваше все повече и повече за живителния огън, който излизаше като течност от бутилките – от какви ли не бутилки, – защото той си ги спомняше много добре. Старецът седеше с часове на слънце и от време на време му потичаха лиги, когато скръбно си

спомняше безподобната оргия след опустошаването на германската плантация.

Денби прояви съчувствие. Той разпита стария Кохо за неразположението и му предложи таблетки Против запек от чекмеджето с лекарства, церове и голямо разнообразие от най-различни безобидни Хапчета и капсули. Но Кохо твърдо отказа. Навремето, когато беше изклял моряците от „Дорсет“, беше захапал капсула с хинин, освен това двама от воините му, след като бяха опитали някакъв бял прах, се бяха проснали на земята и много скоро след това мъчително бяха умрели. Не, той не вярваше в лекарства. Но течностите от бутилки, хладно Пламтящите дарители на младост и топло греещите сътворители на блянове! Нищо чудно, че белите хора ги ценяха толкова много и отказваха да лекуват с тях.

– Ром, него добър човек – жално повтаряше той пак и пак с отегчителното търпение на старците.

Тъкмо тогава Денби направи грешката и му изигра лоша шега. Той се дръпна зад Кохо, отключи шкафа с лекарствата и извади шише от четири унции с етикет „синапена есенция“. Като се преструваше, че го отпушва и пие от съдържанието, в огледалото на носовата преграда той забеляза Кохо, извил се наполовина назад, напрегнато да го наблюдава. Денби млясна с устни, поизкашля се от удоволствие и сложи шишето на мястото му. Без да заключи пак шкафа, той се върна на стола си и като се позабави, се качи на палубата, остана до трапа и се ослуша. След няколко мига тишината долу се

наруши от страшна дрезгава, задушаваша кашлица. Денби се позасмя и с непринуден вид слезе по трапа. Шишето беше на мястото си и старецът седеше в същата поза. Денби се удиви от желязното му самообладание. Устата, устните и езикът и всичките му чувствителни лигавици пламтяха в огън. Той се задъхваше и на няколко пъти малко остана да се закашля. Въпреки волята сълзи пълнеха очите му и се стичаха по бузите. Един обикновен човек би кашлял и се давил половин час. Но лицето на стария Кохо бе мрачно и спокойно. Беше се досетил, че са му изиграли шега и в очите му се появи изражение на омраза и злоба, толкова първобитна, толкова пъклена, че по гърба на Денби полазиха студени тръпки. Кохо гордо се изправи.

– Мене отива – каза той. – Ти вика един лодка вземе мене.

IV

След като изпрати Грийф и Уърт, които тръгнаха на коне да обиколят плантацията, Валенщайн се разположи в голямата всекидневна и се зае да разглоби и почисти автоматичния си пистолет с парцали и оръжейно масло. На масата до него стоеше вечната бутилка уиски и куп шишета със сода. Случайно там имаше и още една не съвсем пълна бутилка. Тя също беше от уиски, което личеше по етикета, но в нея Уърт беше забъркал нещо за мазане на конете и бе забравил да я прибере.

Както си работеше, Валенщайн хвърли поглед през прозореца и видя Кохо да идва по пътеката към бунгалото. Вождът куцукаше много бързо, обаче когато се качи на верандата и влезе в стаята, тръгна бавно и гордо. Той седна и загледа как германецът чисти оръжието. Макар уста-та, устните и езикът му да пламтяха, той с нищо не го показва. Като ми-наха пет минути, заговори:

– Ром, него добър нещо. Мене обича ром.

Валенщайн се усмихна и поклати глава, и тогава вироглавото дяволче в него му подсказа да направи това, което щеше да бъде неговата последна шега, изиграна на туземец. Всъщност хрумването се породило от приликата между двете бутилки. Той остави

частите от пистолета и си наля уиски със сода. както беше застанал между Кохо и масата, Валентин размени местата на двете бутилки, изпи чашата си до дъно, престори се, че търси нещо и излезе. Отвън чу изне-надано задавяне и кашлица, ала като се върна, старият вожд седеше как-то преди. сместа в бутилката обаче беше намалела и беше разклатена.

Кохо се изправи, плесна с ръце и когато домашният слуга се показва, даде му знак, че си иска пушката. Момчето донесе оръжието и според обичая поведе госта по пътеката. Чак след като излязоха през вратата, слугата даде пушката на собственика й.;аленщайн се подсмиваше и гледаше как старият куцукаше по брега към реката.

Подир няколко минути, когато сглобяваше пистолета си, той чу да-лече да изгърмява пушка. За миг се сети за Кохо, но повече не помисли за това. Уърт Грийф бяха взели със себе си ловни пушки и сигурно ня-кой от тях беше стрелял по гълъб. Валентайн се отпусна, позасмя се, за-сука русия си мустак, задряма. Стресна го възбуденият глас на Уърт, който крещеше:

– Бий там него голямото камбана! Бий него силно го! Бий с всички

сили!

Валенщайн изскочи на верандата тъкмо навреме

за да види как управителят прескочи с коня си ниската ограда около бунгалото и се понесе по брега след тиф, който бясно препускаше напред. Силно прашене и пушек се издигаха зад кокосовите палми и обясняваха какво е станало. Горяха навесите за лоди бараките. Голямата камбана на плантацията

биеше оглушително; германският комисар се затича по брега и видя велботите трескаво да се отблъскват от шхуната.

Бараките и навесите за лодки с покриви от трева суха като прахан, бяха обгърнати от пламъци. Грийф изскочи от кухнята, понесъл за единия крак гоЛю черно дете. То беше обезглавено.

– Готвачката е там вътре – рече той на Уърт – тя е без глава. Много е тежка, пък и аз трябваше да се махам.

– Виновният съм аз – каза Валенщайн. – Това е направил старият Кохо. Аз му дадох да пие от конското лекарство на Уърт.

– Предполагам, че е хванал гората – обади се Уърт, скочи на коня си и го пришпори. – Оливър е там, при реката. Дано да не е налетял на него.

Управителят препусна в галоп между дърветата. След няколко минути, когато обвъглените останки от бараките се срутиха, го чува да вика и всички се впуснаха натам. Настигнаха го на самия речен бряг. Все още седеше на седлото, странно пребледнял, и гледаше нещо на земята. Беше трупът на Оливър, младият помощник управител, при все че беше трудно да се познае, защото беше без глава. Черните работници, дошли тичешком от полетата, сега се стълпиха задъхано наоколо и по нареждане на Грийф направиха набързо носилка за убития.

Валенщайн се разтърси от пристъп на истинска германска скръб и разкаяние. Очите му неприкрито се наляха със сълзи, сетне той спря да се окайва и започна да кълне. Пламналият в него гняв беше също толкова германски, както и ругатните, а когато понечи да грабне двуцевката на Уърт, на устата му бе избила пяна.

– Да ги нямаме такива! – сурово заповяда Грийф. – Я се стегнете, Валенщайн! Не ставайте глупак!

– Нима ще го оставите да избяга? – безумно закрещя германецът.

– Той е избягал. Гъстаците започват ей тук, от реката. То си личи, къде е прегазил. Той вече е стигнал пътеките на дивите прасета. То е все едно да търсиш игла в копа сено и ако тръгнем да гоним него, някои от

младите му воини ще ни видят сметката. Освен другото всички пътеки са пълни с капани – вълчи ями, отровни бодли и какво ли не. Мактавиш и неговите диваци са единствените, които могат да се справят с тия пътеки и дори и от тях миналия път загинаха трима души. Хайде върнете се в къщата. Довечера ще чуете, ще затръбят раковините и ще забумтят бойните тъпани, и ще се развихри цяло сатанинско веселие. Те няма да ни нападнат, но дръжте работниците по-близо до къщата, господин Уърт. Хайде!

На връщане по пътеката се натъкнаха на чернокож, който хленчеше и нареждаше на висок глас.

– Затвори него уста, дето твоя! – кресна му Уърт. – Какво име ти прави него врява?

– Него човек Кохо свърши него две буламакау– й-овори черният и многозначително прекара показалеца през гърлото си.

– Заклал е кравите – каза Грийф. – Това значи, известно време няма да имате мляко, Уърт. Ще се погрижа да ви изпратят две крави от Уги.

Валенщайн не можеше да се утеши, докато слезлият на брега Денби не си призна за дозата синапена есенция. След това германският комисар дори се развесели, макар и да засука русите си мустаци свирепо и да продължи да кълне Соломоновите острови с псувни, отбрани от четири езика. . На другата сутрин, както се виждаше от стенга на „Уъндър“, от гъстаците се издигаха безброй сигнали. От нос на нос и обратно през непрогледната джунгла стълбовете дим се виеха, издигаха се на кълба и говореха. Затънтени селища и по-високите върхове, отвъд най-далечните набези, които някога се бе впускал Мактавиш, се присъединяваха към тревожния разговор. От другата страна на реката не спираше страхотното надуване на раковини и отвсякъде, екнал в тихия въздух, долиташе от много мили плътният бумтящ отглас на големите бойни тъпани, направени от огромни дънери, обгорени отвътре с огън и издълбани със сечива от камък и морски черупки. – Нищо не ви заплашва, докато не мърдате от тука. – каза Грийф на управителя. – Аз трябва да продължа за Гувуту. Те няма да излязат на открито да ви нападнат. Дръжте работниците тука. Спрете разчистването, докато това не премине. Изпратите ли някоя отделна група, те ще я избият. И каквото и да правите, да не се излъжете да навлезете в гъстаците да гоните Кохо. Направите ли това, той ще ви очисти. Единственото, което трябва да правите, е да чакате Мактавиш. Аз ще го изпратя с команда негови туземци от Малаита. Той е единственият човек, който може да навлезе във вътрешността. А докато той дойде, ще оставя при вас ДенВи. Вие не възразявате, нали, господин

Денби? Ще изпратя Мактавиш с „Уанда“ и ще можете да тръгнете с нея и да се върнете на „Уъндър“. Капитан Уърд ще се справи без вас тоя път.; – Точно това щях да предложа и самият аз – отговори Денби. – Никога и през ум не ми е минавало, че с една шега може да се забърка цялата тая каша. Виждате ли, в известно отношение се

смятам виновен за това.

– Виновен съм и аз – намеси се Валенщайн.

– Но пръв започнах аз – настоя търговският агент.

– Може да е така, но аз го продължих.

– А Кохо го довърши – добави Грийф.

– Във всеки случай ще остана и аз – заяви германецът.

– Аз мислех, че вие идвате с мен в Гувуту –

к възрази Грийф. – Щях да дойда. Но тоя остров се намира от части под мое ведомство, а аз се проявих като пълен глупак. Ще остана и ще помогна всичко да се оправи.

V

От Гувуту Грийф изпрати подробни нареждания за набиране на работници, с един кеч, който тъкмо тръгваше за Малаита. Капитан Уорд отплава с „Уъндър“ до островите Санта Крус, а Грийф взе назаем от английския комисар велбот с екипаж от черни каторжници и прекоси протока, за да огледа ливадите оттатък Пендуфрин.

Подир три седмици с издути платна при силен вятър той мина край кораловите плитчини и преодолявайки прибоя, стигна спокойното котвено място на Гувуту. Пристанището беше празно, ако не се смяташе един малък кеч, застанал близо до крайбрежния риф. Грийф позна, че е „Уанда“. Той очевидно беше току-що пристигнал през протока Тулаги, защото чернокожите моряци още се занимаваха с прибиране на платната. Когато застана до кета, сам Мактавиш протегна ръка, за да му помогне да прескочи през релинга.

– Какво се е случило – попита Грийф. – Още ли не сте тръгнали?
Мактавиш кимна:

– Дори се върнах. На борда всичко е наред.

– Как е Ню Гибън?

– Беше си на място, когато го видях за последен път, ако не смятаме липсата на някои незначителни украшения на общата гледка.

Мактавиш беше от тихите буйни хора, дребен като Кохо и съсухрен като него, с махагонов цвят на лицето и безизразни очички, които приличаха повече на два остри върха на свредел, отколкото на очи. шотландец, Безстрашен, без прояви на въодушевление, неподатлив на болести, безразличен спрямо Зимата и сантименталностите, той беше мършав, жесток, и безпощаден. като змия. За Грийф беше пределно ясно, че сегашният му кисел вид предвещава лоши новини, – Хайде, изплойте камъчето! – каза той. – Как е станало? – Това е нещо, което трябва строго да се осъди, и срам и позор, за шегите с тия диви чернокожи – отговори Мактавиш. – А те са и много скъпи. Елате долу, господин Грийф. Ще ви бъде по-леко да чуете и видите с чаша уиски в ръка. Моля, минете. – Как оправихте положението – запита го Грийф, те двамата седнаха в кабината. Дребничкият шотландец поклати глава. – Нямахше какво да оправям. Всичко зависи от това, как гледате на нещата. Иначе би могло да се каже, че всичко е било оправено – забележете! – съвсем оправено, преди още да стигна там. – А плантацията, човече? Плантацията? Няма

никаква плантация. Многогодишният друд е изравнен със земята. Всичко е така, както бе, когато започнахме, откъдето мисионерите бяха започнали, откъдето германците бяха започнали... и където бяха свършили. На пристана не е останал камък върху камък. Сградите са черни пепелища. И сетното дърво е отсечено и дивите прага изкореняват ямса и бататите. Тия работници от Ню Джорджия, чудесни момчета бяха, сто души, доста пари ви струваха на вас. И да ви кажа истината, нито един не е останал.

Той млькна и взе да бърка в голям шкаф под трапа.

– Ами Уърт? И Денби? Валенщайн?

– Точно това ви разправам. Ето, погледнете. Мактавиш измъкна чувал, съшит от оризова рогозка и изтърси съдържанието му на пода. Дейвид рийф рязко скочи, защото, вцепенен, видя пред себе си главите на тримата мъже, които бе оставил на Ню Гибън. Русите мустаци на Валенщайн

вече не стърчаха свирепо засукани, а висяха клюмнали от горната устна.

– Не зная как е станало това – мрачно продължи гласът на шотландеца. – Но предполагам, че са навлезли в гъстаците да гонят тоя дърт мизерник

– А къде е Кохо? – попита Грийф.

– В гъстаците си е и е пиян-залян. Затова можах да докопам главите. Беше толкова пиян, че не го държаха краката. Измъкнаха го на гръб от селото, когато нахълтахме там. И ако ме освободите от тия глави, ще ви бъда много признателен. – Той спря за малко и въздъхна. – Предполагам, че ще им устроят редовно погребение. Макар че, както си мисля, те биха били чудесни антики. Всеки почтен музей би платил по стотина лири за парче. Няма да е зле да пийнете още една чаша. Изглежда малко пребледнял... Ха така, обърнете я тая чаша и ако бихте приели моя съвет, господин Грийф, трябва най-решително да се опълчите против разните шеги с чернокожите. Те винаги носят неприятности и са много скъпи като развлечение.

КРАЙ

Jack London
The Jokers of New Gibbon, 1911

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 6 май 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2239>]